

ределяється *воспитанностью* этой *памяти* еще до того, как она определяется производительностью труда. Поэтому решение проблемы развития и воспитания социальной памяти нации приобретает непосредственное не только культурное, но и экономическое значение.

Литература:

1. Мельник Л.Г. Информационная экономика. – Сумы: ИТД «Университетская книга», 2003. – 288 с.
2. Секацкий А.К. Сила взрывной волны. Статьи, эссе. – СПб.: «Лимбус Пресс», 2005. – 400 с.

*Підкуркова І.В. – канд. соц. н.
(Харків, Нац. юр. академія)*

АКУЛЬТУРАЦІЯ ЯК ЧИННИК ФОРМУВАННЯ СУЧАСНОГО ОБРАЗУ ПОЛІТИКО-ПРАВОВОЇ КУЛЬТУРИ

Країни Європи, не зважаючи на їх геополітичну близькість, не мають єдиної політико-правової культури, характеризуються їх розмаїтістю. Але існуючі культури відкриті і тому не можуть бути ізольованими одна від одної. Під час чисельних взаємодій об'єктивно між ними відбувається акультурація, тобто вплив однієї культури на іншу з метою “прищеплення”, перенесення рис культури-донора культурі-реципієнту. Це стає особливо актуальним у зв'язку з сучасними євроінтеграційними процесами.

Політико-правова акультурація може здійснюватися на таких рівнях: владою за допомогою законодавства, судової практики тощо; певними політико-правовими суб'єктами через укладання різного рівня договорів; вченими й викладачами на доктринальному рівні, тобто через юридичну і політичну науку та освіту.

Політико-правова акультурація може бути позитивною, тобто такою, яка свідчить про утвердження певного інституту, норми, елементів політико-правової практики, і негативною, пов'язаною з виродженням якихось правових і політичних явищ, традицій або відмовою від їх використання. Той чи інший тип акультурації залежить від багатьох чинників. На формування сучасного образу політико-правової культури, зокрема, впливають:

1. культурна близькість контактуючих суспільств (наприклад, у випадку з Україною, це - Германія, Франція, Польща з їх європейсько-континентальним типом політико-правової культури);
2. відношення носіїв культури-донора до культури-реципієнта. Відповідно до цієї обставини може існувати 2 сценарії розвитку акультурації: а) кращій акультурації сприятиме усвідомлення обома сторонами технологічного та економічного домінування відповідної країни; б) несприятиме або заважає рецепції насильницька акультурація, заснована на військових, силових засобах;

3. ступінь взаємозв'язку політико-правової культури з іншими елементами загальної культури суспільства (економічної, моральної тощо).

Окрім того, слід враховувати, що розрізняють відкриті і закриті політико-правові культури. Відкриті в процесі свого розвитку сприймають, переробляють і засвоюють досягнення інших культур. Закриті – ті, що не сприймають політико-правових інновацій інших культур, замикаються на своїх традиціях, стверджують тільки свій політико-правовий розвиток. Для країн Європи другий тип не є характерним (за виключенням Албанії), тому потенційно вони відкриті для акультурації.

У діалозі політико-правових культур виявляється, що національна самобутність є невід'ємною і важливою властивістю національної політико-правової культури, визначальним моментом у її існуванні. Але не слід замикатися на власній унікальності і неповторності (особливо в контексті євроінтеграційних процесів і прагнення України вступити до Союзу Європи). Втрата деяких рис національної культури під впливом акультурації не означає втрати відмінностей між культурами взагалі і політико-правовими культурами зокрема. Наростання взаємодій культур лише розширює простір політико-правової культури, відкриває її для різних інновацій.

*Полховська І.К. – аспірантка
(Харків, Нац. юр. академія)*

ПРИНЦИП ГЕНДЕРНОЇ РІВНОСТІ: ЄВРОПЕЙСЬКІ СТАНДАРТИ І УКРАЇНА

Україна як суверенна держава розвивається у системі міжнародних відносин. На сьогодні є актуальною проблемою розбудова громадянського суспільства на сучасних гуманітарних засадах. Це передбачає утвердження рівності прав, створення умов для вільного розвитку особистості та забезпечення гендерної збалансованості. Рівноправність чоловіка і жінки є запорукою розвитку сталого громадянського суспільства, важлива ознака його гуманності та демократичності.

Світова спільнота виробила міжнародні гендерні стандарти, гендерні принципи, гендерні напрями діяльності. Україна як член ООН, Ради Європи, як європейська держава визнала і відобразила їх у своєму Основному Законі:

У Конституції України враховані стандарти у сфері гендерної рівності, які були закріплені в Загальній декларації прав людини 1948р., Міжнародному пакті про громадянські та політичні права 1966р., Міжнародному пакті про економічні, соціальні і культурні права 1966р., у Конвенції про захист людини і основних свобод 1950р. Так, у ст. 21 Конституції України закріплена рівність усіх людей у своїй гідності та правах, а у ст. 24 проголошується, що громадяни мають рівні конституційні права і сво-